

Arrest

nr. 132 894 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2014 werd aan verzoeker een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten :

naam: (...) wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 16.07.2013. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar 'omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor een termijn van twee jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten gedateerd op 16.7.2013. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van twee jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en

de duur van het inreisverbod. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 2 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd. Verzoeker heeft broers en zussen die allemaal in België verblijven. Al zijn familiale belangen zijn in België gevestigd. De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.”

2.2. De verwerende partij repliceert:

“In het enige middel roept verzoeker de schending in van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt dat de duur van het inreisverbod van 2 jaar niet wordt gemotiveerd. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd wordt waarom er gekozen wordt voor ene termijn van 2 jaar, die trouwens niet de maximum duur is. De bestreden beslissing bevat niet alleen de feitelijke gegevens die aan haar basis liggen, maar ook de wetsbepalingen op grond waarvan zij genomen werd. Verwerende partij beschikt over de discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod van maximum 3 jaar op te leggen, zoals voorzien in artikel 74/11 §1 tweede lid Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting, meer bepaald aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2013. Verzoeker weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er wordt uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing: “Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11 §1,2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd.” Verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval, maar hij maakt niet duidelijk met welke specifieke omstandigheden er precies geen rekening werd gehouden. Hij stelt dat hij broers en zussen heeft in België en dat zijn familiale belangen in België zijn gevestigd. Verzoeker toont niet aan dat hij daadwerkelijk broers en zussen heeft die legaal in België verblijven, noch dat hij die gegevens zou hebben overgemaakt aan verwerende partij. Verwerende partij heeft rekening gehouden met alle gegevens waarover zij beschikte op het moment dat zij de bestreden beslissing heeft genomen.”

2.3. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval is gedaan.

Het verweer van de verwerende partij dat verzoeker niet duidelijk maakt “met welke specifieke omstandigheden er precies geen rekening werd gehouden”, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker maakt met zijn betoog aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet schendt.

Het enig middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 16 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC